

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **L. Z.**
státní příslušnost: Běloruská republika
zastoupena advokátem Mgr. Igorem Žižkem
se sídlem Moskevská 72, Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
se sídlem Loretské náměstí 5, Praha 1

o žalobě ze dne 3. 6. 2022 na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o její žádosti o krátkodobé schengenské vízum (dále jen „předmětná žádost“) v zákonem stanovené lhůtě.
2. V žalobě tvrdila, že dne 19. 4. 2022 zaslala žalovanému předmětnou žádost prostřednictvím datové schránky, protože Velvyslanectví České republiky v Minsku žádosti nepřijímalo. Účelem předmětné žádosti byla účast žalobkyně na pohřbu její matky v rodinném kruhu v České republice, návštěva dětí, vnoučat a pravnuky a léčba. Dcera žalobkyně je občankou České republiky, a žalobkyně je tedy rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Protože žalovaný v zákonné lhůtě o předmětné žádosti nerozhodl, podala žalobkyně dne 5. 5. 2022 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 zákona č., 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ani poté však žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nekonal. Žalobkyně proto v petitu žaloby navrhla, aby soud žalovanému rozsudkem uložil povinnost vyřídit předmětnou žádost „zákonem předvídatelným postupem“.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl, aby žalobu zamítl. Uvedl, že žádost o krátkodobé vízum podle čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) (dále jen „Vízový kodex“) posuzuje a rozhoduje o ní konzulát členského státu, v jehož působnosti má žadatel povoleno pobyt (čl. 6 odst. 1 vízového kodexu). V posuzovaném případě jde o Velvyslanectví České republiky v Minsku. Protože žalovaný není oprávněn o žádosti rozhodnout, není možné mu uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V této souvislosti odkázal žalovaný na závěry vyslovené v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2022, č. j. 3 A 37/2022-23, jímž byl zamítnut návrh na vydání předběžného opatření ve vztahu k obdobné žalobě žalobkyně.
4. Žalovaný dále uvedl, že žaloba nebyla podána ve lhůtě stanovené v § 80 odst. 1 s. ř. s. Podle čl. 23 odst. 1 Vízového kodexu musí být o žádosti o krátkodobé vízum rozhodnuto do 15 kalendářních dnů ode dne podání žádosti přípustné podle čl. 19 Vízového kodexu. Žalobkyně by byla aktivně legitimována k podání žaloby do jednoho roku ode dne marného uplynutí této lhůty. Řízení o předmětné žádosti však nebylo vůbec zahájeno, a to z několika důvodů. Zaprvé předmětná žádost nebyla v rozporu s čl. 10 odst. 1 Vízového kodexu podána osobně a nebyly k ní doloženy náležitosti podle čl. 10 odst. 3 Vízového kodexu. Dále nebyla podána věcně a místně příslušnému konzulátu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Vízového kodexu, přezkoumání žádosti příslušným konzulátem je přitom podmínkou její přípustnosti ve smyslu čl. 19 odst. 1 Vízového kodexu. Konečně řízení o žádosti nebylo zahájeno z toho důvodu, že dle usnesení vlády České republiky č. 76/2022 Sb., o přijetí krizového opatření (dále jen „Usnesení vlády č. 76/2022 Sb.“) bylo možné žádost přijmout pouze tehdy, pokud by žalobkyně prokázala, že lze v jejím případě aplikovat některou z výjimek uvedených v bodě II.1 tohoto usnesení, což však žalobkyně přes upozornění žalovaného neprokázala. Řízení o předmětné žádosti tedy nebylo zahájeno, a proto nezačala ani plynout lhůta pro její vyřízení.
5. K tvrzení žalobkyně, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (její dcera je občankou České republiky), žalovaný podotkl, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla v postavení rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. d) směrnice č. 2004/38/ES, resp. § 15a odst. 2 ve spojení s § 15a odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
6. Žalovaný se vyjádřil i k tomu, že žalobkyně v předmětné žádosti uvedla jako účel cesty rovněž zdravotní důvody (nutnost operace). Ve vztahu k tomuto účelu žalovaný odkázal na bod 9 usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2022, č. j. 3 A 37/2022-23, který v něm uvedl, že: „Žalobkyně tvrdí, že bez včasné léčby v civilizované zemi může utrpět fatální následky. Z předložené lékařské zprávy však vyplývá toliko to, že žalobkyně trpí řadou chorob, pročež je jí doporučován lázeňský pobyt. Z lékařské zprávy nevyplývá, že by byla žalobkyně závislá na péči jiné osoby, ani že by nebyla možná její léčba v Bělorusku.“ Uvedený závěr je dle žalovaného přílehlavý i v nyní posuzované věci.

7. Žalovaný se vyjádřil též k tvrzení žalobkyně, že předmětnou žádost podala datovou schránkou žalovanému, protože „*velvyslanectví v Minsku žádosti nepřijímalo*“. K tomu uvedl, že Velvyslanectví České republiky v Minsku bylo v tomto ohledu povinno se řídit Usnesením vlády č. 76/2022 Sb., a případné žádosti spadající pod vymezení provedené tímto usnesením nepřijmout, o čemž byla žalobkyně žalovaným rovněž informována. Vláda přitom byla plně oprávněna uvedené usnesení přijmout a toto bylo přijato v souladu se zákonem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 10/20).
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobkyně dne 19. 4. 2022 prostřednictvím datové schránky podala k žalovanému předmětnou žádost o krátkodobé vízum za účelem více vstupů do České republiky. Žalovaný reagoval dopisem z 2.5.2022 adresovaným zástupci žalobkyně, jímž žalobkyni vyzval, aby předložila dokumenty, které osvědčují, že je rodinným příslušníkem ve smyslu usnesení č. 76/2022 Sb., ve spojení s čl. 2 bodu 2 písm. d) směrnice č. 2004/38/ES a upozornil ji, že bez přesvědčivého doložení této skutečnosti nebude možné předmětnou žádost přijmout. Žalobkyně podala dne 5. 5. 2022 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, v níž uvedla, že dnem podání předmětné žádosti bylo zahájeno správní řízení a od tohoto okamžiku měl žalovaný rozhodnout do 15 dnů, což neučinil. Dopisem ze dne 2. 6. 2022 žalovaný žalobkyni informoval, že předmětná žádost nebyla podána, jelikož ta se podává na konzulátu, tedy na Velvyslanectví České republiky v Minsku, a navíc osobně. V tomto případě nelze uplatňovat ochranu proti nečinnosti, jelikož žádné řízení neběží, a správní orgány tedy nemohou být nečinné.
9. Při ústním jednání před soudem konaném dne 4. 6. 2024 právní zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně má ústavní právo osobně se zúčastnit jednání, ale protože ji soud řádně nepředvolal, nemá k tomu dále co sdělit. Soud podle něj zasáhl do ústavních práv žalobkyně. S ohledem na postup soudu nemůže právní zástupce žalobkyně znát její současné stanovisko. V závěrečném návrhu právní zástupce žalobkyně odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03. Soud tedy vyšel ze znění žaloby, přičemž předpokládal, že žalobkyně na podané žalobě trvá.
10. Žalovaný při jednání setrval na svém procesním stanovisku. Odkázal na vyjádření k žalobě a konstatoval, že v dané věci není pasivně legitimován, protože předmětná žádost byla adresována nepřislušnému orgánu. K vydání víza je příslušný zastupitelský úřad. Je zde také pochybnost, zda žalobkyně zvolila správný žalobní typ, protože předmětnou žádost nikdy nepodala (byla podána nepřislušnému orgánu). I pokud by byla doručena příslušnému orgánu, tak nebyla podána kompletní, protože postrádala řadu zákonem vyžadovaných náležitostí a současně platilo usnesení vlády č. 76/2022 Sb.
11. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
12. Podle čl. 1 odst. 1 vízového kodexu vízový kodex stanoví postupy a podmínky udělování víz pro průjezd přes území členských států nebo předpokládané pobyty na tomto území nepřesahující tři měsíce během jakéhokoli šestiměsíčního období.
13. Podle čl. 2 bodu 9 vízového kodexu se „konzulátem“ rozumí diplomatická mise členského státu nebo konzulární úřad členského státu oprávněný k udělování víz vedený konzulárním úředníkem z povolání, jak jej definuje Vídeňská úmluva o konzulárních stycích ze dne 24. dubna 1963.

14. Podle čl. 4 odst. 1 vízového kodexu žádosti o udělení víza posuzují a rozhodují o nich konzuláty.
15. Podle čl. 6 odst. 1 vízového kodexu žádost o udělení víza posuzuje a rozhodnutí vydává konzulát příslušného členského státu, v jehož působnosti má žadatel povolen pobyt.
16. Podle čl. 10 odst. 1 vízového kodexu se při podávání žádosti o udělení víza žadatel dostaví osobně.
17. Podle bodu 9 preambule Vízového kodexu z důvodu vkládání biometrických identifikátorů do Vízového informačního systému (VIS), které bylo zavedeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008 ze dne 9. července 2008 o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (nařízení o VIS), by osobní přítomnost žadatele měla být, alespoň pro účely první žádosti, jedním ze základních požadavků pro podání žádosti o vízum.
18. Podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se ustanovení částí druhé a třetí správního řádu se nevztahují na řízení podle § 20 zákona o pobytu (přechodný pobyt na území na krátkodobá víza).
19. Podle § 177 odst. 2 správního řádu v případech, kdy správní orgán provádí úkony, na které se nevztahují části druhá a třetí tohoto zákona, postupuje obdobně podle části čtvrté.
20. Podle § 154 správního řádu platí, že jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.
21. Podle § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
22. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
23. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
24. Podle § 81 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
25. Soud se předně musel zabývat tím, zda by žalovaný byl k rozhodnutí o předmětné žádosti příslušný, jelikož v případě důvodnosti žaloby by soud mohl uložit povinnost vydat rozhodnutí právě a pouze jemu. Dospěl přitom k závěru, že žalovaný není k rozhodnutí o předmětné žádosti věcně příslušný. To je zřejmé z čl. 4 odst. 1 Vízového kodexu, podle kterého žádosti posuzují a rozhodují o nich konzuláty; v právě posuzované věci jde podle čl. 6 odst. 1 ve spojení s čl. 2 bodu 9 Vízového kodexu o Velvyslanectví České republiky v Minsku. V tomto ohledu se soud ztotožňuje se závěrem uvedeným v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2022, č. j. 3 A 37/2022-23, v němž soud konstatoval, že „*předběžné*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

opatření nelze uložit z důvodu, že žalovaný není k přijetí žádosti o vízum příslušný. K přijetí žádosti o vízum je příslušné Velvyslanectví České republiky v Minsku, nikoliv Ministerstvo zahraničí. Převážnou většinu kompetencí na úseku pobytů cizinců má Ministerstvo vnitra. Pouze v omezeném rozsahu pak jsou určité kompetence svěřeny zastupitelským úřadům, především kompetence přijímat žádosti včetně rozhodnutí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, odstraňovat nedostatky žádostí, v případě potřeby vyslýchat žadatele a usnesením odkládat žádosti podané "nepříslušnému" zastupitelskému úřadu. Rozšířený senát NSS k tomu v rozsudku ze dne 30. května 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-52 uvedl, že „tyto kompetence jsou samotným zákonem svěřeny jen a pouze zastupitelskému úřadu jako zákonem předpokládané specifické součásti Ministerstva zahraničních věcí, a nemohou být přeneseny na nikoho jiného (např. na Ministerstvo vnitra) ani atrahovány na samotné Ministerstvo zahraničních věcí. Skutečnost, že zastupitelský úřad je z institucionálního pohledu toliko specifická součást Ministerstva zahraničních věcí, na uvedeném závěru nic nemění, neboť toto hledisko (provozní, manažerské, metodické a další podřízení zastupitelského úřadu Ministerstvu zahraničních věcí) nic nemění na tom, že zastupitelský úřad má ze zákona kompetenci k určitým zákonem stanoveným úkonům“.

26. Nadto je soud ve shodě se žalovaným toho názoru, že řízení o předmětné žádosti nebylo vůbec zahájeno, přičemž v takovém případě nelze se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu uspět (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006-59). Správní řízení o žádosti se ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu zahajuje dnem, kdy žádost došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Takovým správním orgánem bylo v daném případě Velvyslanectví České republiky v Minsku a nikoli žalovaný, jemuž byla žádost žalobkyně ze dne 19. 4. 2022 adresována. Soud si je vědom toho, že podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu se na řízení o udělení krátkodobého víza (§ 20 zákona o pobytu cizinců) části druhá (tedy i § 44) a třetí správního řádu nevztahují. Na druhou stranu je třeba si uvědomit, že i přesto řízení o žádosti o udělení krátkodobého víza zůstává ve své podstatě správním řízením, a to se všemi jeho základními principy. Je tedy namístě v souladu s § 177 odst. 2 ve spojení s § 154 správního řádu přistoupit k přiměřené aplikaci § 44 odst. 1 správního řádu (k úvahám o obdobném užití § 177 odst. 2 ve spojení s § 154 správního řádu srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2019, č. j. 15 A 163/2016-35 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221).
27. K řádnému podání předmětné žádosti podle soudu nedošlo také z toho důvodu, že tato byla správnímu orgánu doručena prostřednictvím datové schránky a nikoli osobně. Osobní účast žadatele při podávání žádosti přitom vyžaduje čl. 10 odst. 1 Vízového kodexu, z něhož lze ve světle bodu 9 preambule vízového kodexu dovodit, že bez osobní účasti žadatele nelze žádost řádně podat (nedostaví-li se osobně, nejedná se o podání žádosti).
28. Žalobkyně v žalobě uvedla, že předmětnou žádost podala žalovanému proto, že Velvyslanectví České republiky v Minsku žádosti nepřijímalo. Ze žaloby však jednoznačně vyplývá, že směřuje proti tvrzené nezákonné nečinnosti žalovaného, tedy Ministerstva zahraničních věcí, a žádným způsobem necílí na nečinnost Velvyslanectví České republiky v Minsku.
29. Soud pro úplnost dodává, že řízení o předmětné žádosti by nebylo zahájeno ani v případě, pokud by žalobkyně svou žádost adresovala Velvyslanectví České republiky v Minsku. V době, kdy žalobkyně žalovanému předmětnou žádost zaslala, totiž platilo usnesení vlády č. 76/2022 Sb., kterým vláda nařídila zastavit přijímání žádostí o vízum a povolení

k dlouhodobému a trvalému pobytu na zastupitelských úřadech České republiky podávaných státními příslušníky Ruské federace a Běloruské republiky. Konkrétně v bodě I.1 zmíněného usnesení vlády byla stanovena povinnost „zastavit přijímání žádostí o vízum a povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu na zastupitelských úřadech České republiky podávaných státními příslušníky Ruské federace a Běloruské republiky“. V bodě II uvedeného usnesení vlády byly sice z citovaného pravidla stanoveny výjimky, žalobkyně však neprokázala, že by na ni bylo kteroukoliv z těchto výjimek možno uplatnit (viz výše). Uvedené usnesení vlády (svou povahou krizové opatření) je přitom *lex specialis* jak k zákonu o pobytu cizinců, tak ke správnímu řádu. Také Velvyslanectví České republiky v Minsku proto mělo povinnost postupovat výhradně podle shora citovaného ustanovení usnesení vlády č. 76/2022 Sb., které mělo povahu krizového opatření, a předmětnou žádost s odkazem na něj nepřijmout.

30. Tento závěr vyplývá z povahy krizového opatření jako právního předpisu *sui generis*. Krizové opatření vlády, je v souladu s judikaturou Ústavního soudu třeba považovat za tzv. jiný právní předpis (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 8/20, body 41 až 46; nebo usnesení ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 10/20, body 17 až 19), čili za právní předpis *sui generis* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020-51, body 40 až 46). Jeho obsah je totiž obecný jak předmětem regulace, tak třídou subjektů, na které dopadá. Jedná se přitom o podzákonný právní předpis, jehož zákonnost a ústavnost obecné soudy mohou samy posoudit a případně takový předpis neaplikovat – viz čl. 95 odst. 1 Ústavy (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. P. ÚS 1/21, bod 20 a jiné). K zákonnosti předmětného krizového opatření se již vyjádřil Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 29. 5. 2023, č.j. 31 A 36/2022-33, přičemž dospěl k závěru, že toto krizové opatření je zákonné, a Městský soud v Praze se s tímto posouzením ztotožňuje. Současně zdůrazňuje, že tyto závěry vyslovil pouze *obiter dictum*, neboť s ohledem na obsah žaloby nejsou pro posouzení věci rozhodné
31. Ve vztahu k argumentaci právního zástupce žalobkyně uplatněné při ústním jednání soud uvádí, že žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem, jemuž byla udělena řádná procesní plná moc. Jak ve vztahu k doručování písemností (mimo jiné též předvolání zastoupenému účastníkovi) konstatoval Ústavní soud v usnesení ze dne 5. 12. 2017, sp. zn. II. ÚS 3503/17: „*Situace, ve kterých se doručuje rovněž účastníkovi řízení, stanoví § 50b odst. 4 a další ustanovení občanského soudního řádu (např. § 114 odst. 2 a § 115 odst. 1 o. s. ř.). Zastoupenému účastníkovi, jehož zástupce má procesní plnou moc, se tak doručuje jen v případě, že se má osobně dostavit k výsledku nebo jinému úkonu soudu nebo má-li něco jiného v řízení osobně vykonat [§ 50b odst. 4 písm. a)], a rozhodne-li tak soud [§ 50b odst. 4 písm. e)]. Účastníkovi se doručuje např. předvolání k jednání, u něhož má být vyslechnut, nebo výzva, aby se dostavil ke znalci, a podobné písemnosti týkající se úkonů, které může vykonat pouze osobně účastník řízení.*“ (podtržení přidáno) Právní zástupce žalobkyně byl k jednání řádně předvolán a jeho povinností bylo žalobkyni o konání jednání vyrozumět. Soud při jednání žalobkyni vyslechnout nepotřeboval (jedná se o řízení o nečinnostní žalobě, při jejímž posouzení postačovalo vyjít z obsahu předloženého spisového materiálu) a její výsledek nebyl v řízení navrhován ani účastníky. Z uvedeného je zřejmé, že soud veškerým svým povinnostem plynoucím z judikatury Ústavního soudu, jež se týkají doručení předvolání k jednání, bezesbýtku dostál.
32. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že osobní účasti žalobkyně na soudním jednání objektivně bránila skutečnost, že není držitelkou žádného pobytového oprávnění ani víza, které by ji opravňovalo ke vstupu na území České republiky. Tato skutečnost je podstatná

zejména v řízeních, jejichž předmětem je žádost o krátkodobé vízum (jako v tomto případě tvrzená nečinnost ve vztahu k schengenskému vízu), neboť předvoláním žalobce v postavení žadatele k ústnímu jednání, resp. trváním na jeho osobní účasti na jednání by mohlo v krajním případě docházet k obcházení zákona, což jistě nelze považovat za žádoucí stav. Soud rozhodně nesdílí názor, že každý cizinec je bez dalšího oprávněn účastnit se osobně projednání jím podané žaloby u tuzemského soudu. Akceptování takového názoru by ve svém důsledku vedlo k tomu, že jedinou podmínkou pro vstup na území České republiky by bylo podání žaloby (spojené s požadavkem na její projednání soudem při ústním jednání v přítomnosti žalobce). Na území České republiky by tak bez ohledu na neexistenci pobytového oprávnění mohl vstoupit *de facto* každý cizinec, který zde podáním žaloby zahájil soudní řízení, což zajisté nelze připustit.

33. Závěrem soud poznamenává, že žalobkyni v průběhu řízení nabízel možnost zúčastnit se ústního jednání soudu prostřednictvím videokonference, žalobkyně však prostřednictvím svého právního zástupce tuto možnost odmítla.
34. Protože soud neshledal, že by žalovaný byl ke dni vydání tohoto rozsudku v rozporu se zákonem nečinný, žalobu podle § 81 odst. 3 jako nedůvodnou zamítl.
35. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 4. června 2024

Mgr. Martin Kríž v. r.
předseda senátu